

Leermomentje

W'aterfilter verstopt', zegt de wasmachine. Hij zegt het natuurlijk niet echt, het staat te lezen op zijn handige display. Jeroen en ik kijken naar de machine, die een halfuur geleden nog keurig aan het wassen was, en dan naar elkaar.

Nu we verloofd zijn, moeten we alles eerlijk tegen mekaar kunnen zeggen vind ik, dus ik ga er met gestrekt been in; „Dat komt er nu van, hoe vaak heb ik je gevraagd om je zakken leeg te halen?” Elke wasbeurt vis ik aanstekers, munten, pennen, belangrijke papieren, sleutels en nog meer aanstekers uit zijn kleren. Honderd keer kan ik zeggen dat de machine daar stuk van gaat, het baat niets.

„Twee maanden niet wassen? Met een baby in huis?”

„Ja ja, ik weet het, laten we nou maar die waterfilter leegmaken.” Jeroen weet gelukkig waar dit geheime onderdeel zich bevindt, hij draait iets los en meteen stromen liters water de badkamer op. Wat een goed systeem. We bouwen dijken van handdoeken, maar een kleine watersnoodramp kunnen we desondanks niet voorkomen.

De waterfilter blijkt bij nadere inspectie leeg te zijn. „Maar dat wil nog niet zeggen dat niet een van jouw aanstekers dit veroorzaakt heeft, misschien zit-ie binnenin wel de boel te verstieren”, verdedig ik mijn standpunt. We zetten de machine weer aan en halleluja, hij wast weer. Maar de vreugde is van korte duur. Nog geen halfuur later, terwijl ik rustig een kopje koffie drink, komt Jeroen vertellen dat het apparaat weer in staking is. 'Bel monteur', staat er nu, vrij dwingend, op het display. Alleen dat blijkt nog niet zo eenvoudig. „Over twee maanden heb ik wel een gaatje”, meldt de

fabrikant doodleuk. „Tja corona hè.” Twee maanden niet wassen? Met een baby in huis? Ik zie mezelf al in de tuin staan met een tobbe en wasbord. Dat gaan we niet doen. Ik stamp naar de badkamer.

Ik kijk onze Whirlpool recht in de ogen. „Luister makker, je kunt maar beter mee gaan werken, anders koop ik zo een nieuwe (bluf ik) en dan sta je morgen aan de stoeprand. Met je display.”

Ik trek de stekker uit het apparaat. Draai de waterfilter nog maar eens los (weer watersnood, we hadden de vorige net opgedweild). Schijn met een zaklamp in het donkere hol achter de waterfilter, en zie een soort van schoepenrad. Met daarin een stukje stof. Ik steek mijn hand zo ver mogelijk in het gat en het lukt me zowaar om het stof los te trekken. Ik zet alles weer in elkaar, stroom erop, en.... het welkomstriedeltje heeft nog nooit zo episch geklonken.

Trots vertel ik Jeroen dat ik eigenhandig de machine gefixt heb en overhandig hem het stukje stof dat de boosdoener was. „Oh wat goed schat! Maar wat is dit voor een stofje, ik ken het ergens van...” „Oh geen idee, ik gooi het wel meteen weg.”

Het was een stukje voering van mijn nieuwe jurk. Maar dat houden we maar onder ons hoor. Teveel eerlijkheid in een relatie is ook weer niet goed.

» Geertje (39) woont samen met haar vriend, samen hebben ze een pleegzoon. Zij omschrijft zichzelf als 'dagjesmens, ervarings-deskundige en meester van de ongemakkelijke stilte'.

Reageren?
geertje.claessen@delimburger.nl

